

Cristian Robu-Corcan

**CÂND VINE VREMEA
GÂȘTELOR SĂLBATICE**

Diane

Cristian Robu-Corcan s-a născut la 7 mai 1971, în Brăila. Licențiat în Științe Juridice, a lucrat ca marinar, prelucrător-presă, revizor de gestiuni, distribuitor de produse lactate, iar în prezent este bibliotecar în Brăila, la Biblioteca Județeană „Panait Istrati“. A mai publicat: în 2003, *O noapte în Parnas* – proză scurtă și *Gravură în mi bemol* – proză, în 2006.

Partea 1

1

A doua dimineață de după înmormântarea bunicii mele, m-am trezit greu. Abia am deschis ochii, cu mare efort și cu teama că eu și tot ce mă înconjoară nu mai există. Mi se mai întâmplase de câteva ori ca, preț de câteva minute, să am convingerea fermă că totul, absolut totul este o închiuire. Era o zbatere a sufletului, un tumult interior ce pornea în spirală din dreptul ombilicului precipitându-se spre coșul pieptului și paralizându-mă complet. Vroiam să strig, să gesticulez, însă rămâneam imobil și mut ca un pește. Liniile care porneau din colțurile camerei, unghiurile și perspectiva de dincolo de ferestre, vrăbiile din curte și motanul de pe pervaz care le privea mirat, toate acestea deveneau diforme, strivite de ceva necunoscut, nu o forță, ci un soi de apăsare a lipsei de sens. Mă înecam cu propria-mi salivă privind o lume care mă înșelase lăsându-mă să cred că viața stătea tocmai în raportul de conveniență dintre ea și mine, cel care o parazitam. Dar nu dura decât un minut, poate două, și pactul acela mut și indiferent dintre mine și lucruri se instala deodată, degetele de la mâini îmi amorțeau, obrajii îmi ardeau și motanul, brusc, făcea un salt lung de pe pervaz spre stolul de vrăbii din pom, planând înfrigurat cu o încetineală incredibilă încât puteai crede că nu va mai cădea niciodată. Însă de data aceasta cele câteva minute trecură fără ca senzația de înec iminent să mă părăsească. Și nici amintirea Mirei, bunica mea, nu avea vreun amestec. Era doar un gri pregnant, pătat vag de culori șterse, ca rujul întins

din colțul gurii unei femei. M-am ridicat din pat încercând să merg prin acea dimineată densă, în care aerul căpătase greutate și trupul meu înota făcând gesturi bizare. Am deschis larg ușa care dădea în curte și am privit un timp dalele ușor fosforescente care contrastau izbitor cu plumbul care mă înconjura. Apoi am simțit ceva ca o vibrație, care venea de sus. Trecea un stol de găște sălbatice, și mișcările lor erau moi, chinuite, cumva asemănătoare gesturilor mele desperate de a străbate spațiul. Păreau recompuse după o altă ordine, căci gâturile lor lungi rămâneau o clipă în spatele aripilor, apoi reveneau alertate în poziția lor firească, și totul se petrecea după un ritm de neînțeles, așa cum am răsfoi un album de fotografii fără a intui momentul când, deodată, vreuna neizbutită ne-ar înfățișa imagini suprapuse care să facă formele de nerecunoscut.

„Astăzi e vineri“, spuse Celălalt.

Vorbise încet, încet și rar, și vorbele lui se loviră de aerul dens, stârnind valuri mărunte, abia perceptibile.

„Sunt trei zile de când a murit Mira“, adăugă.

„Ești tare vorbăreț astăzi“, l-am repezit.

Tăcu și făcu un gest sugestiv pe care nu-l pot descrie, dar din care am înțeles că trebuia să merg la slujbă. Soarele începea să ardă, topind plumbul și făcând contururile lucrurilor din ce în ce mai ferme. Dar senzația de irealitate persista, încât, pipăind cu buricele degetelor cămașa cu care urma să mă îmbrac și simțindu-i atingerea mătăsoasă, am avut revelația că urma să car plumbul din mine toată viața, așa cum cămilele își cară cocoșele fără să știe ce fac, însă hrănindu-se cu apa din ele și străbătând deșertul cu pas egal și ferm.

„E ca plânsul copiilor“, șopti Celălalt.

M-am întrebat, în timp ce mă îmbrăcam, de ce în toată copilăria mea Mira îmi vorbea, rar și cu zgârcenie, doar despre moarte. Respiram greu, sacadat, ceva în mine se diluase și devenise suportabil. Venea un miros de frunze arse și gustul amar din gură mi se îndulci. *Pentru că moartea este o operație chirurgicală delicată, în care chirurgia și*

asistenții săi trebuie să dea dovadă de rapiditate și siguranță în mișcări. Totul se petrece repede, foarte repede, legăturile multe și sofisticate trebuie desfăcute fără greș.

Așa îmi vorbea bunica mea, apoi, nu știu de ce, îmi punea să mănânc.

Nu-mi era foame în acea dimineață, gustul plumbului îmi era de ajuns. Pantofii îmi dădeau o stare de bine, credeam că trăgându-i în picioare limitez atingerea mea de universul deformat. Erau verzi, cu umbre laterale grenă, atrăgeau atenția și stârneau contradicții. Îmi amintesc de o fată blondă, veselă și cu un trup superb, care, la insistențele mele, a acceptat o întâlnire. Întâlnirea a durat fix douăzeci de secunde, pentru că, văzând pantofii, a exclamat fără echivoc: „Nu, fără ăștia, fără!“ Iar eu nu am putut renunța la ei, așa cum sugarii brusc treziți din somn nu pot fără suzetă, și asta, probabil, face legătura specială dintre noi.

„E nouă fără zece“, spuse Celălalt, și nu puteam înțelege de ce exagerează atât, și fără motiv.

Exagerările fără motiv, știam eu, aparțineau unei colege de-ale mele.

Mergând, am făcut inventarul caselor mai vechi de o sută de ani. Orașul părea fixat pe vecie în universul deformat care-mi alimenta plumbul din vene. Numărul era același: douăzeci și trei. Din care una, puțin aplecată într-o parte, pustie și cu storurile trase, îmi dă senzația, iarăși nu știu de ce, că adăpostește orgii sexuale păzite de câini. De aceea îmi spun uneori că trebuie să caut, să caut un drum sigur, chiar ocolit, să merg mai bine printre copaci, la umbra lor, prin iarbă, poate să mă furișez într-un fel, și poate chiar Celălalt să încuviințeze aceasta în felul lui serios, aproape sumbru, sigur și cu expresia mulțumirii pe față. Dar pe cine pot mulțumi eu?

Colega mea exagerează atât de mult, încât uneori nu poate înțelege cum de o ființă atât de simplă ca ea trăiește într-o lume atât de complicată. Ea are doi copii și va mai face doi, da, soțul ei este de acord. Copiii sunt lucruri simple care o privesc pe ea ca pe un lucru complicat. Și de câte ori

observă discurile, casetele și rafturile cu partituri începe să exagereze fără motiv, se apropie de mine, plânge și mărunțește din buze: „Alexandru, dacă ieșim în minus la inventar?” Și eu mi-o închipui goală pe o masă metalică, rece, cu picioarele desfăcute și mania ei pentru exagerare pe frunte, așteptând facerea copilului. *Pentru că facerea este ca moartea. Sau aproape ca moartea. O altă echipă de chirurși, cu mult mai pregătiți decât cei ce desfac legăturile vieții, se apleacă peste colega mea, legându-i de pânțele, cu rapiditate și exactitate microscopică, viitorul copil simplu ce o va privi pe ea ca pe un lucru complicat.*

Așa că am luat-o la fugă ca să scap de ceea ce memoria mea sedimentează constant: imaginea. Eu, colega, patul de fier, rece, și chirurgii. Eu stau cu mâinile în sân și zâmbesc. Pentru că mi se pare o exagerare.

Clădirea în care intru este tot veche, ar fi a douăzeci și patra, dar uit mereu s-o pun la socoteală, poate pentru că aici muncesc. Bunica mi-a arătat-o cu mult înainte de a deveni Bibliotecă. Pe timpul acela, Celălalt nu exista. Clădirea era părăsită, lăsată în paragină. Armata sovietică își făcuse grajd din parterul ei în anii războiului și așa rămăsese un timp. Era azilul celor fără casă. Se îngrămădeau unii peste alții, sărind înăuntru prin ferestrele distruse. Lăsau un miros pe care chiar și acum îl simt uneori. Sau când, pur și simplu, îmi amintesc de ei, oriunde m-aș afla. Cu toate acestea, nu pot spune ca sunt un expert în mirosuri. Recunosc doar anumite mirosuri, cele care se îmbină perfect cu imaginile care mă populează zile întregi. Și, de fapt, mai e ceva: pot descrie întocmai, după mirosul unei case, proprietarul ei, fără să-l fi văzut în prealabil.

— Da, vă rog! spun automat și îmi dau seama că publicul a început să se vânzolească prin Bibliotecă.

Mă privește cu severitate un bărbat îmbrăcat în blugi și cu un tricou pe care scrie: „Deschide-ți mintea!” Mâna dreaptă dusă ritmic la tâmpile ar trebui să-mi indice faptul că-i intelectual. Tricoul: că este angajat în slujba umanității și că, mă poate convinge dacă doresc, Dumnezeu nu există.

Blugii: că are o vârstă, e drept, dar nu-i vreun tip prăfuit, în ciuda ridurilor ce-i brăzdează fața. Mă privește ca pe un vagabond strecurat prin tertipuri și înscenări în acest templu. Sunt obișnuit, așa că repet:

— Vă rog, cu ce vă pot ajuta?

Nici nu așteptam un răspuns prompt, așa că m-am abandonat în unduirea greoaie, dureroasă a găștelor ce-mi traversaseră dimineța. Sunt oameni care nu te lasă oricum, nu te slăbesc, te fixează de îndată cu o privire din care tu, instantaneu, să-ți însușești fără prea multe întrebări o falsă biografie eroică a lor. Să arăți pe loc un anume respect față de persoana lor, să-ți controlezi gesturile, privirea și modul cum articulezi cuvintele. O mică scăpare, o nevinovată greșală, un biet calambur sau, știu eu, un sunet nepotrivit și o poți păți.

O, dacă ar vedea plumbul din venele mele, omul acesta m-ar reclama.

— Vreau să știu ce găsec de Mozart aici. Tot ce aveți.

Aș fi putut să-i răspund pe loc, dar nu puteam vorbi. Gura îmi era încleștată, participa la efortul întregului corp de a nu se mișca, de a nu avea o tresărire, pentru că, deodată, tabloul găștelor care înotau prin pâcla acelei dimineți mutilate de universul deformat îmi reveni cu putere în fața ochilor, revelându-mi amănunte pe care nu credeam să le cunosc. Cumva în coada cârdului era o biată găsculiță abia ieșită din bobocie, așa părea, și care, chiar dacă înțelesese ce înseamnă să te ții în pluton, nu putea pricepe cum să-și aducă în poziția lui firească gâtul rămas în spatele aripilor. Și aveam convingerea că, dacă acest gât n-ar fi fost adus la locul lui, timpul s-ar fi derulat cu repeziciune înapoi și viața n-ar mai fi fost posibilă, totul ar fi încremenit în acea stare hipnotică până ce unul ca mine s-ar fi străduit să pună gâtul de găsculiță la loc. *Ori pentru asta trebuie o nemișcare totală, chiar cu riscul de a muri sufocat, deoarece și respiratul este interzis.*

— Poate n-ai înțeles, e vorba de Mozart, se scrie așa: m, o, z, a, r, t.

Sunt unii oameni care reușesc să depășească greutățile vieții sprijinindu-se pe lucruri mărunte și aparent lipsite de importanță, cum ar fi, de pildă, o fotografie din copilărie. Un grup de copii, poate, o cabană de munte în spatele lor, mă rog, ceva care să aducă a tabără școlară, și undeva în grup omul nostru, mic și de nedescifrat, cu părul zburlit de vânt și de gândurile lui neștiute de nimeni. Și oricât l-ar terfeli viața pe omul nostru, oricât l-ar lovi cu dragoste apropiată, oricâte ticăloșii l-ar îngenunchia, el s-ar ridica și ar râde, pentru că ceea ce este batjocorit nu-i el, el este în altă parte, în fotografia de la poalele muntelui și nimeni nu știe că are de-a face cu o fantomă care, noaptea, când toată casa este plecată în vise, învie și se strecoară ușor pe lângă pereți, ajunge la buzunarul secret, extrage de acolo fotografia și privește un destin pe care nimic nu-l poate atinge. Alteori, oamenii își pun sufletul nu într-o fotografie, ci într-un obiect, cum ar fi o căsuță minusculă, fabricată din bețe de chibrituri. Căsuța a fost făcută la zece sau la doisprezece ani, a fost purtată prin toate focurile vieții. Acolo, în ea, e sufletul celui ce a făcut-o cu propriile-i mâini. Și se întâmplă câteodată ca tovarășul de viață să se împiedice de căsuța din bețe de chibrituri, să strivească sub tălpi viața cealaltă, apoi sângele să țâșnească pe pereți descriind curbe grațioase.

Reușisem să pun gâtul de găsculiță la loc.

— Mozart, repet, m, o, z, a, r, t. Uite, o întrebare: măcar distingi între muzica ușoară și cea clasică?

Răspund cu repeziciune:

— Da, domnule, avem chiar o integrală Mozart, ediție jubiliară.

Pare nemulțumit. Are nemulțumirea unui judecător ce vrea cu tot prețul să condamne un nevinovat și care elaborează grăbit argumente paradoxale, ce conduc într-un mod perfect credibil tocmai la nevinovăția nevinovatului. Dar asemenea oameni nu se lasă bătuti, ba, mai mult, în principiu, nici nu pot fi învinși.

— Dar Bach, ce aveți?